

NA PUSTNI DAN

M. K.

»Juhu-hu — pustni dan!«

Ta dan je bil prav gotovo v vsem letu najveselejši za nas, kmečke otroke.

Če tudi je imela večina kmetov toliko gozda pri hiši, da si je nabavljala kurjavo — »iz svojega«, in bi nam nihče ne branil vzeti za pust par butar iz drvarnice, vendar nas to ni mikalo.

»Drva za pust hočemo najti in zvleči skupaj sami,« tako smo sklenili in tako tudi storili.

Že par dni pred pustnim dnevom smo brodili po gozdu in nabirali suho dračje, odpadle vejice in veje, a tudi kakšno napol trhlo deblo smo zgrabili in ga sopihaje vlekli na kup, ki smo ga navadno napravili tam na Žibertovem griču.

Ko je na pustni dan zazvonilo Ave-Marijo, smo se temu kupu bližali kot kakšni vojščaki iz »Stare zaveze«, oboroženi z — metlami, iz katerih je bingljalo vse polno lesenega oblanja. Eden izmed nas — določili smo ga že preje — je s šopom slame zažgal kup, nato smo pa drug za drugim pritiskali k ognju metle, ki so na mah zagorele kakor mogočne baklje. Zdaj pa je bilo rajanje na višku.

Letali smo okrog goreče grmade kot napol nori, kričali, vriskali, mahali z metlami in prav nič nepričakovanega ni bilo, če te je kdo kar z gorečo metlo telebnil tja čez hrbet. Še danes se čudim, da pri tem ni bilo nikdar večjih nesreč. Za male praske ali za košček opečene kože se pa kajpak niti zmenili nismo.

To rajanje je trajalo tako nekam eno uro. V tem je izgorel kup in starši so nas poklicali k večerji.

Ampak — ta večerjal

Mislite, da je bil navaden sokec ali kaša? Prebito se motite! Večerja na pustni dan pri nas na kmetih ni kar tako.

Jedli smo flancate, bobe, riž na juhi, dvojce vrst mesa in klobase. Oj, ta večerja, edina v letu!

Zdi se, kakor bi se z večerjo pustnega dne hoteli slovesno posloviti od vseh mesnih jedi, katerih potem nismo okusili prav do Velike noči. Pa o tem vam bom pripovedovala enkrat prihodnjič.

